

Tornem-ho a provar?

El pas del senyor Villar Mir pel Ministeri d'Hisenda deu haver deixat perplexos els observadors europeus. No es pot parlar dels americans perquè en la major part d'aquell continent estan acostumats a les belles combinacions des del poder.

El senyor Villar Mir va adquirir notorietat des del principi, tot declarant de bon començament que, la culpa dels mals de la nostra economia, la tenien els salaris, els quals havien guanyat la cursa als preus. De manera que la culpa no havia d'atribuir-se a la fuga de capitals —que en aquells moments ja era escandalosa—, ni a la corrupció, ni als especuladors de tota mena (impunes i protegits), ni a un sistema que arrossegava la seva caducitat de feia anys. No: la culpa era d'aquesta tendència de la gent a viure fastuosament d'un sou.

Més endavant, el que ara és ex-ministre va devaluar la pesseta. La mesura vingué poc després que veus autoritzades havien assegurat formalment que la pesseta no seria devaluada, amb la qual cosa es van tranquil·litzar les ànimes innocents, mentre les que no ho eren tant acceleraven el savi procés previsor de treure pessetes del país i convertir-les en moneda de salut assegurada. La devaluació fou un premi substancial per a aquests intrèpids providents.

Però bé, deixem-ho estar. A vegades, la marxa d'una economia exigeix enèrgics correctius i ja se'ns va explicar els beneficis que obtindríem: augment de les exportacions, disminució de les importacions i, molt probablement, un incentiu per a atreure turistes. Ah! I un fre per al consum interior, l'aturada de la disbaixa compradora deguda a uns sous que no es deixaven atrapar pels preus.

Com que és de llei que una devaluació vagi acompanyada d'un conjunt de mesures econòmiques, el país es va assabentar d'un paquet que el senyor Villar Mir havia presentat al Govern i aquest, al seu torn, l'havia passat a les Corts. Això del paquet de mesures econòmiques ens va deixar a tots amb la veu presa. Un paquet té sempre un aurèola de misteri, sobretot si no sabem el que conté i està ben embolicat. I aquest es veu que ho estava molt, d'embolicat; se'l passaven de l'un a l'altre amb aprensió, com si els fes l'efecte de sentir un tic-tac en el seu interior.

El cas és que mentre el paquet anava amunt i avall, la realitat (com sol passar) començava a corregir les il·lusions. La fúria exportadora no es desfermava i, efecte contrari, els exportadors es queixaven amargament que com que una bona part dels materials i dels procediments utilitzats en la nostra indústria (una mica desvalguda, la veritat) són de procedència estrangera, la producció nacional havia sofert un encariment. Les importacions no van minvar d'una manera sensible, però això sí: les paguem a un preu més alt. Almenys, que no hi perdi tothom.

I el turisme? Ja s'ha vist... Aquest any no ens han vingut a veure tant, ens hem lliurat —en bé i en mal— de visites. Diuen que ens ajuda molt el turisme interior, però sembla que ens ho diguin amb una rialleta de conill, degut (pensem) a l'enyorament de divises.

Mentrestant, ja es vetlla des d'ara per arreglar-ho tot, o gairebé. Es parla d'una nova devaluació. Ja se sap: una devaluació corregiria la despesa excessiva, en disminuir el poder adquisitiu dels sous; estimularia les exportacions i frenaria les importacions. I els turistes tornarien a picar, com en l'època daurada. ●

PERE CALDERS